

Camellia

黛玉 ได้มั่ว เขียน  
แนวดำนบนหลิงคา เปา  
Yuyasheng Un

权  
冠  
天  
下  
神  
云  
小  
毒  
妃  
13  
ขอต้ม  
พิชิตใจ  
+  
ออป  
มจจุสช

## บทที่ 581 ทำตรงกันข้าม

ชูอันเยว่เตรียมชุดพิเศษไว้ล่วงหน้า เมื่อลงน้ำก็ถอดทิ้งได้ทันที ทำให้ลดแรงต้านของสายน้ำ สามารถว่ายได้รวดเร็วยิ่งขึ้น จึงไม่แปลกที่เหล่าองค์กรจะไม่อาจตามนางทัน

ซูชิงเหิงแค้นหัวเราะเสียงเย็น “ไปที่ทำน้ำ!”

เขาต้องการจับชูอันเยว่ด้วยมือตนเอง เขาจะให้นางรับรู้ ว่า ความหวังลมๆ แล้งๆ ของนางจะลงเอยเช่นไร!

เมื่อขบวนเดินทางจากไปไม่นาน ชายฝั่งก็กลับคืนสู่ความเงียบสงบ

ไม่รู้ผ่านไปนานเพียงใด ที่ริมน้ำท่ามกลางกอหญ้ากลับปรากฏร่างของคนผู้หนึ่งโผล่ขึ้นมา

ไม่ใช่ใครอื่น แต่คือชูอันเยว่

ในมือนางถือหลอดต๋นกกเล็ก ๆ ใช้เป็นท่อหายใจอย่าง  
ระมัดระวัง นางชำเลื่องมองรอบ ๆ พอแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดอยู่ริมฝั่ง  
จึงรีบปีนขึ้นจากน้ำ

ชุยซิงเหิงนึกว่านางจะว่ายหนีไปที่อื่น แต่แท้จริงแล้ว  
ไม่ได้เป็นเช่นนั้น นางเลือกว่ายน้ำไปซ่อนตัวในกอหญ้า  
ใช้หลอดกหายใจ พอชุยซิงเหิงกับพวกไปไกลแล้ว นางจึงค่อย  
ขึ้นฝั่ง

ฉะนั้นหากชุยซิงเหิงมัวแต่ตามหานางในน้ำ นางก็  
หลบหนีออกไปได้ไกลแล้ว

เมื่อขึ้นจากน้ำ ร่างของนางเปียกชุ่มไปทั้งตัว ใส่เพียง  
กางเกงขาสั้นและเสื้อแขนขาตที่ถูกตัดเย็บพิเศษ รูปร่างงดงาม  
พลันเผยให้เห็น

ยังดีที่ชุยซิงเหิงมิได้เอาชุดพิเศษนั้นไป นางจึงรีบสวม  
ทับร่างกายที่เปียกชื้น ไม่สนใจคราบโคลนหรือความเปียกชุ่ม

เพราะนี่คือยุคโบราณ หากนางเปลือยแขนเปลือยขา  
ออกไป ย่อมถูกมองว่าไร้เกียรติไร้ศักดิ์ศรี หากถูกผู้คนพบเห็น  
เกรงว่ายังไม่ทันก้าวพ้นก็จะถูกจับส่งทางการแล้ว

ใกล้ค่ำ อากาศยังคงร้อนอบอ้าว ทำให้เสื้อผ้าและเส้นผมของนางก็แห้งไปมากแล้ว นางจึงไม่รู้สึกหนาวอีกต่อไป

นางเตรียมการไว้แล้ว เครื่องประดับทั้งข้อมือและลำคอก็ไม่น้อย นางจึงถอดกำไลวงหนึ่งไปขายชาวนา ซื้อเสื้อผ้านะอาดชุดหนึ่งมาเปลี่ยน และแลกเปลี่ยนเศษเงินบางส่วนเพื่อสะดวกต่อการเดินทาง

หญิงชรามองนางแล้วเห็นว่ารูปโฉมงดงาม จึงกลัวว่าจะเกิดเรื่องร้าย จึงเอ่ยเตือนว่า “คุณหนู เจ้าเดินทางเพียงลำพังหรือไม่ หมู่บ้านข้างๆ มีอันธพาลคนหนึ่ง เพ็งตีเมียตนจนตาย บัดนี้กำลังคิดหาภรรยาใหม่ เจ้าหน้าตางดงามเช่นนี้ ต้องระวังให้ดีนะ”

ความหมายก็คือ หากอันธพาลผู้นั้นพบหญิงงามก็มักจะจุดไปเป็นเมีย

“ขอบคุณท่านป้า” หญิงเฒ่าขมวดคิ้วเล็กน้อย “เขาฆ่าคนตาย ทางกรไม่จัดการหรือ”

หญิงชราส่ายหน้า ถอนหายใจ “นายอำเภอเป็นลุงของเขา ชาวบ้านจะทำอะไรเขาได้เล่า คุณหนู พี่จะมีดีแล้ว เจ้าจะไปทีใด”

ซูอินเยว่ Ning คิดอยู่ครู่หนึ่ง

แท้จริงนางเองก็ไม่ว่าจะไปที่ไหน ความทรงจำของร่างเดิมเลื่อนรางนัย แม้ได้รับการฝังเข็มบ้าง แต่ภาพในฝันกลับพูดคำว่า ‘หลิงอ่อง’ ขึ้นมาเสมอ

บัดนี้ซูยซิงเหิงกำลังตามล่าตัว นางเดินทางเพียงลำพัง ซ้ำยังแปลกถิ่น ยากจะรอดพ้น หากมีที่พึ่งก็คงดีกว่า

“ข้าจะไปหาญาติ” ซูอินเยว่จึงถาม “ท่านป้า ที่แคว้นเป่ย์เหลียงมีหลิงอ่องไหม”

นางไม่กล้าถามคนในจวน เพราะคนเหล่านั้นล้วนเป็นคนของซูยซิงเหิง

หญิงชรา นั้นแม้อยู่อาศัยใกล้เมืองเป่ย์เซิ่ง แต่ก็ยังเป็นเพียงชาวบ้านธรรมดา หาได้รู้เรื่องราวในราชสำนักนัก “ข้าไม่รู้ แต่

เคยได้ยินว่าที่แคว้นต้าฉีมีหลิงอ๋อง ก็เพราะเขา แคว้นเหลียงของเราถึงได้แบ่งแคว้นออกเป็นสองแคว้น!”

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ ชาวแคว้นเป่ย์เหลียงย่อมโกรธเคือง

ซูอินเย่ว์พลันเกิดความสนใจ แต่ก็รับรู้ถึงโทษของหญิงชรา จึงถามอย่างระมัดระวัง “หลิงอ๋องแห่งแคว้นต้าฉี? เช่นนั้นแคว้นต้าฉียิ่งใหญ่เกรียงไกรงั้นหรือ”

นางเพ็งทะลุมิติมา ยังไม่เคยได้ศึกษาเรื่องราวของยุคนี้ให้เข้าใจถ่องแท้

หญิงชราก่อนหายใจยาว “ทุกวันนี้แคว้นต้าฉีแข็งแกร่งที่สุดในใต้หล้า โดยเฉพาะหลิงอ๋อง เขาขึ้นชื่อเรื่องความเหี้ยมโหด ความอำมหิตของเขาเล่าลือมาถึงที่นี่ เคราะห์ดี เมื่อไม่กี่ปีก่อนดูเหมือนเขาจะสิ้นชีพไปแล้ว มิได้ปรากฏตัวอีก ไม่เช่นนั้นพวกเราชาวแคว้นเป่ย์เหลียงคงลำบากกว่านี้”

ซูอินเย่ว์ขมวดคิ้วแน่น “ตายแล้วหรือ”

หากเขาเป็นบุคคลเดียวกับที่นางเห็นในความฝัน เช่นนั้นนางยังจะไปหาที่พึงใจได้อีกเล่า

ฟ้าเริ่มมืด ชูอินเวยว์ไม่อาจชักช้า หากชุยชิงเหิงไหวตัวทัน  
นางคงไม่มีทางหลุดรอด

ไม่ว่าสตรีผู้นี้เดิมทีเป็นคนจากที่ใด อย่างไรก็ควรรีบหนี  
ออกจากแคว้นเป่ยเหลียงก่อน ได้ยินมาว่าแคว้นหนานเหลียงมี  
จักรพรรดินีขึ้นครองบัลลังก์ กำลังเก็บรวบรวมผู้มีความสามารถ  
ทั่วแผ่นดิน หากนางไปถึงที่นั่น อย่างน้อยด้วยความสามารถ  
เพียงน้อยนิดของตน ก็น่าจะพอมีข้าวกินประทังชีวิต

ในเวลาเดียวกัน ที่ทำน้ำ ชุยชิงเหิงสั่งให้คนค้นหาอยู่เนิ่นนาน  
กลับไม่พบร่องรอยใด

ไปหนานคาดเดาว่าชูอินเวยว์อาจถูกกระแสน้ำพัดไปยัง  
ท้ายน้ำ จึงเสนอให้ชุยชิงเหิงส่งเรือตามหาต่อไป

แต่ชุยชิงเหิงร้อนรุ่มใจแทบขาด คิดอยู่ครู่หนึ่งก็พลันพา  
คนย้อนกลับไปยังฝั่งเดิม

ผลลัพธ์เป็นดังคาด เสื้อผ้าหายไ้ แถมบนตลิ่งยังมี  
ร่องรอยปืนปาย เมื่อตรวจค้นละเอียดจึงพบหลอดกกล็กๆ  
ซุกซ่อนอยู่

“ซุอินเยว์!” ซุยซิงเหิงรู้ว่าถูกหลอกอีกครั้ง สีหน้ามืดดำ  
ราวกับหม้อ

ไปหนานก็เอ่ยว่า “สตรีผู้นี้เจ้าเล่ห์นัก!”

เขาไม่กล้าวิพากษ์เจ้านาย แต่หากซุยซิงเหิงมิได้เผลอ  
ตามใจนางเสียตั้งแต่แรก กักขังนางไว้อย่างรัดกุม เรื่องร้าย  
เหล่านี้คงไม่เกิดขึ้น

ศีรษะของซุยซิงเหิงปวดร้าว เส้นเลือดบนหน้าผากเต้น  
ตุบๆ เขากัดฟันกรอดกล่าวว่า

“นางต้องไปทางเหนือแน่ ข้าจะนำคนไปไล่ตาม ไปหนาน  
เจ้ากลับไปเมืองเป่ยเซิ่ง ขอให้ฝ่าบาทส่งทัพมาช่วย ห้ามปล่อยให้  
นางหนีรอดไปได้”

หากซูอันเยว้ได้พบกับจู่จีเฟิง ไม่เพียงแต่แผนการทั้งหมดจะล้มเหลว จู่จีเฟิงยังจะถือโอกาสแก้แค้นอย่างไร้ปราณีถึงตอนนั้นแคว้นเป่ยเหลียงคงประสบเคราะห์กรรม

ไปหนานหยกหน้ารับ รู้ว่ามีใช้เวลาจะโทษผู้ใด รับผิดชอบต่อคำสั่งแล้วเร่งกลับไปยังเมืองเป่ยเซิง

หลังจากผิดพลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ชูชิงเหิงก็ไม่คิดคาดเดาว่าซูอันเยว้จะไปแคว้นหนานเหลียงซึ่งอยู่ทางใต้ของแคว้นเป่ยเหลียง

หากเป็นคนที่ทั่วไป พอหนีรอดก็คงรีบเร่งมุ่งหน้าขึ้นเหนือไป เพื่อมิให้ถูกไล่ตามทัน

ทว่าบัดนี้ซูอันเยว้กลับคิดแตกต่างจากคนทั่วไป แต่ชูชิงเหิงไม่ทราบ จึงออกคำสั่งให้ตามหานางตามหมู่บ้านและบ้านชาวทะเลแวกไกลเคียง ซูอันเยว้คงหาที่พักสักคืน ยามราตรีอันตรายนักรบจนฟ้าสว่างจึงเริ่มออกเดินทาง

แต่ซูอันเยว้กลับคิดต่างจากคนทั่วไป ชูชิงเหิงไม่รู้นางรู้ทันความคิดของเขาแล้ว นางมิได้หยุดพัก แต่กลับรีบออกเดินทางกลางดึก

ถึงแม้จะสลัดชยุชิงเหิงหลุดไปได้ แต่การเดินทางในยาม  
คำคืนก็ยังเต็มไปด้วยอันตราย บางครั้งได้ยินเสียงหมาป่าหอน  
ดังขึ้นในความมืด ต่อให้นางใจกล้าเพียงใด ก็ยังอดขนลุกมิได้

ทว่านางหลบพ้นได้เพียงชั่วคราว มีอาจหนีรอดตลอดไป  
คำเตือนของหญิงชรากลับเป็นจริง นางบังเอิญเจออันตรายผู้หนึ่ง  
เสียแล้ว!

อันตรายผู้หนึ่งขี่ม้าผ่านมา เห็นเงาร่างดงามภายใต้แสง  
จันทร์ ใจก็สั่นไหว รีบเร่งม้าเข้ามาดูให้ชัด

ครั้นเห็นใบหน้าของซูอันแย่วัชต์เต็มตา ดวงตาของเขา  
พลันทอประกายวาวโรจน์

หญิงงามผู้หนึ่งดงามเสียยิ่งกว่าหญิงบ้านนอกที่ชื่อ  
เสี่ยวฟางนัก!

ถึงแม้จะสวมเพียงเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อหยาบ แต่เมื่อเทียบกัน  
แล้ว กลับยิ่งเผยความงามที่แตกต่าง

เขาตึงบังเหียนหยุดม้า รอยยิ้มบนใบหน้าเต็มไปด้วย  
ความหยาบซำ “คุณหนู ดึกดื่นปานนี้ ไยเดินคนเดียวเล่า  
อันตรายนักนะ”

ชูอินแย้วเหือบตามองเพียงครั้งเดียวก็รู้ว่าชายผู้นี้  
เต็มไปด้วยความคิดสกปรก แต่สายตาของนางกลับจับจ้องอยู่ที่  
ม้าตัวนั้น

นางเดินด้วยสองเท้า หากชยุชิงเหิงตามทันเข้าจริงก็หนี  
ไม่พ้น หากได้ม้ามาใช้คงดียิ่งนัก

คิดได้ดังนั้น ริมฝีปากของนางก็คลี่ยิ้มขึ้นเล็กน้อย

## บทที่ 582 บอกทางผิด

ชูอินเยว่ยังคงรักษามารยาท ถามว่า “พี่ชาย ข้าอยากซื้อ  
เจ้าม้าของท่าน จะได้หรือไม่”

อันธพาลแค้นหัวเราะ ดวงตาวาวโรจน์ “สตรีเช่นเจ้าขี่ม้า  
ได้หรือ ไหนลองบอกมาสิ ว่านอกจากม้าแล้ว เจ้าซื้ออย่างอื่นเป็น  
บ้างหรือไม่”

ชูอินเยว่หาใช่คนโง่ ย่อมเข้าใจความหมายอันโสมมของ  
ถ้อยคำนั้น

นางแสสร้งไม่เข้าใจ “ข้าขี่ม้าเป็น พี่ชาย ท่านจะขายม้า  
หรือไม่”

อันธพาลเห็นนางทำหน้าที่อะไรได้ยิ่งสักยิ่งได้ใจ การ  
แต่งกายของนางช่างธรรมดา คงมิใช่คุณหนูผู้สูงศักดิ์ จึงไม่ใส่ใจ  
อะไรนัก

เขากระโดดลงจากหลังม้า ลูบแก้มคอแล้วตบเบาๆ “หาก  
เจ้าต้องการจะซื้อก็ยอมได้ แต่มีข้อแม้ เจ้าต้องเป็นภรรยาข้า!”

สีหน้าซูอินเยว่มีดหม่นลง

คราวนี้นางได้พบกับอันธพาลที่หญิงชราพูดถึงเข้าแล้ว

นางถอยหลังไปก้าวหนึ่งโดยสัญชาตญาณ อันธพาลเห็น  
เข้าก็ยิ่งตื่นเต้น เขายังไม่เคยได้เล่นสนุกกับหญิงงามเช่นนี้มา  
ก่อน

อันธพาลหัวเราะหยาบโลน “อย่ากลัวไปเลย ข้าจะถนอม  
เจ้าให้ดี ดึกคืนเช่นนี้เจ้าออกมาเพียงลำพังทำไมเล่า มาสิ เข้ามา  
ในอ้อมอกของข้า อบอุ่นนัก”

ถ้อยคำลามกเต็มไปด้วยความกำเริบเสิบสานถูกเอ่ยขึ้น

ซูอินเยว่ขมวดคิ้วมุ่น มือที่อยู่ในแขนเสื้อกำเข็มเงินแน่น

นางรู้ดีว่าเส้นทางนี้ยอมไม่ราบรื่นนัก จึงได้เตรียมการ  
เอาไว้ก่อนแล้ว

เมื่ออันธพาลยื่นมือหมายจะคว้าตัวนาง สายตาและมือของนางว่องไว ปักเข็มเงินลงบนร่างเขาทันที เข็มนั้นอาบยาชา เข็มชั้น ระหว่างทางนางเจอสมุนไพร่เข้าพอดี แม้โลกนี้จะล่าหลัง แต่สมุนไพร่กลับมืออยู่ดาดื่น

อันธพาลร้องโอดโอย ดวงตาแดงก่ำมองนาง “นังสารเลว เจ้ากล้าแทงข้า! รนหาที่ตายซะแล้ว!”

ใบหน้าของเขาปราศจากรอยยิ้ม มันแปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าตึงตังดุจปีศาจร้าย ดวงตาเต็มไปด้วยความโหดเหี้ยม

ฝ่ามือใหญ่ฟาดใส่นางทันที ชูอินเอร์แม้จะหลบได้ทันท่วงที แต่ไหล่ก็ยังถูกตีเต็มแรงจนปวดแสบปวดร้อน นางเซถอยไปหลายก้าว กว่าจะยืนทรงตัวได้

อันธพาลคิดจะตีนางซ้ำ ทว่าไม่นานเขาก็รู้สึกรู้ซา แขนขาอ่อนแรง มีอาจลงมือกับนางได้

เพียงครู่เดียวเขาก็ล้มคว่ำลงกับพื้น

ชูอินเอร์สะบัดตัว ตรงเข้าไปถีบเขาสองครั้ง นางปักเข็มเงินเพิ่มอีกหลายเล่มเพื่อกันพลาด

อันธพาลปากชาจนเอ่ยถ้อยคำใดมิได้ แต่ดวงตาจ้อง  
ซูอินเยว่เขม็งด้วยความเคียดแค้น

“ม้าตัวนี้ ข้าซื้อแล้ว” ซูอินเยว่เหวี่ยงเหรียญทองแดงลง  
ตรงหน้า ก่อนจะคว้าบังเหียนม้า

ดวงตาอันธพาลเบิกโพลง

ม้าหนึ่งตัวราคาใช้ว่าจะถูก ไหนจะยังค่าเลี้ยงดูอีก นาง  
กลับคิดซื้อด้วยหนึ่งอีแปะ!

เขาพยายามขยับตัว ทว่าไร้ผล

ซูอินเยว่เคยขี่ม้าในคอกม้าของโลกยุคปัจจุบัน นาง  
ทดลองลูบคอกม้า คุมเชิงก่อน แล้วค่อยเหยียบโกลนขึ้นไปบน  
หลังม้า

ร่างนางโอนเอนเกือบตกลงมา ดีที่รีบคว้าบังเหียนไว้ได้  
จึงตั้งหลักได้ทัน

ครั้นจับบังเหียนแน่น พลันเกิดความคุ้นมือ นางร้อง  
ทวาด “ยะ!” พร้อมถีบส้นเท้าเข้าที่ท้องม้า ม้าก็ออกวิ่ง

แรกๆ ยังวิ่งไม่เร็ว นางค่อยๆ ควบคุมจนคล่อง จนม้าวิ่งเร็วขึ้น

นางได้ข้อสรุปว่าร่างกายนี้คงเคยชินกับการขี่ม้ามาก่อน ฝีมือจึงมีได้เลวร้ายนัก

แม้เหน็ดเหนื่อยนางก็ไม่กล้าหยุดพัก

ซุขชิงเหิงเมื่อรู้ว่าถูกหลอกอีกครั้ง ย่อมเดือดดาล หากเขาส่งคนออกตามหา ก็คงพบอันธพาลผู้นั้น และย่อมรู้ร่องรอยของนาง

นางถึงแคว้นหนานเหลียงเมื่อใด นางย่อมปลอดภัยเมื่อนั้น

ทว่ายุคโบราณการเดินทางแบบไร้เข็มทิศ ย่อมทำให้ผู้มาเยือนหลงทางได้โดยง่าย

ซุอินเยว่เห็นชายชราผู้หนึ่งกำลังหาบฟืน นางจึงเข้าไปถามทาง ทว่าชายชรากลับหุติง ฟังไม่ค่อยเข้าใจ เอะอะอยู่นาน จึงชี้ทิศทางให้

ซุอินเยว่ขอบคุณชายชราแล้วควมม้าจากไป

ชายชราเดินต่อมาได้ครู่หนึ่งก็พบคนบ้านเดียวกัน

เพื่อนบ้านเห็นเขาคุยกับหญิงสาวอยู่ไกลๆ จึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ท่านลุง เมื่อครู่ท่านคุยกับใครหรือ ดูคล้ายสตรีนะ”

ชายชราพยักหน้า “ใช่ นางเป็นหญิงงามผู้หนึ่ง”

“แต่...นางกำลังมุ่งหน้าไปทางหุบเขาคนตายนะ”  
เพื่อนบ้านกล่าว

“หา?” ชายชราชะงักไปครู่หนึ่ง ครุ่นคิดแล้วกลับจำไม่ได้ว่านางถามทางไปแคว้นหนานเหลียงหรือไปหุบเขาคนตายกันแน่

เขาตบหน้าผากตนเอง “ไม่เป็นไรหรอก นางไปหุบเขาคนตายแน่ๆ”

เพื่อนบ้านฟังแล้วยังครึ่งเชื่อครึ่งไม่เชื่อ เพราะนับวันชายชรายิ่งความจำเลอะเลือน เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าบางทีชายชราคงบอกทางผิด

ฟ้าเริ่มมืดครึ้ม เมฆดำบดบังทั่วท้องฟ้าราวกับฝนกำลังจะตก เขาจึงเลิกคิดเรื่องนั้น รีบพาชายชรากลับเข้าหมู่บ้าน หากเปียกฝนขึ้นมา ฟืนที่ตัดไว้หลายวันคงเสียหายหมด

**ด้านชูอินเยว่** นางชีม้าต่อมาได้สักพักก็รู้สึกผิดสังเกต

พอนางเข้าสู่ป่าลึก ทั้งที่เป็นกลางฤดูร้อน แต่ในหุบเขากลับเย็นเยียบดูฤดูใบไม้ร่วง ความเย็นยะเยือกชวนขนลุก

มักก็ดูเหมือนจะสัมผัสได้ถึงอันตราย ไม่ยอมก้าวต่อชูอินเยว่รู้ว่าสัตว์ทั้งหลายล้วนมีสัญชาตญาณ หากมันไม่ยอมไป ย่อมต้องมีเหตุ

จำใจนางจึงดิ่งบังเหียนหันกลับ ตั้งใจจะรีบออกไป

ทว่าไม่ทันไปไกล กลับเหยียบเข้ากับกับดักบางอย่าง ม้าสะดุดล้มกลิ้งลงไปพร้อมกับนาง ร่างกระแทกพื้นจนเจ็บปวดลุกไม่ขึ้น ส่วนม้านั้นลุกขึ้นได้ก็วิ่งหนีไป ไม่เหลียวมามองนาง

ชูอินเยว่นอนนิ่งไปครู่หนึ่งจึงยันกายลุกขึ้นมาได้อย่างยากลำบาก

แขนขามีบาดแผลถลอก นางไม่ได้บาดเจ็บสาหัส นับว่า  
ในความโชคร้ายยังมีความโชคดี

ซูอันเยว่เดินทางไม่ได้หยุดพักมาตลอดคืน ร่างกาย  
อ่อนล้าและหิวโหย นางใช้มือยันต้นไม้อพยุงกายลุกขึ้น พบว่า  
ในป่ามีหมอกขาวหนาที่ปกคลุม เสียงนกที่เคยแว่วมาก่อน  
หน้านักกลับเจียบงนั้นอย่างน่าสะพรึง

เพียงสวดลมหายใจเข้าไป นางก็รู้สึกผิดสังเกต รีบกลับ  
ลมหายใจ

*แย่แล้ว! พิษหมอก!*

ไม่เพียงทำลายระบบทางเดินหายใจ ยังสามารถแทรกซึม  
เข้าสู่ร่างกายตามบาดแผลได้อีก

ชายชรานั้นใจร้ายยิ่งนัก ไยจึงบอกทางจนนางเข้าสู่  
เส้นทางมรณะเล่า ทั้งที่นางมิได้ล่วงเกินเขาเลยสักนิด

ซูอันเยว่รีบยกแขนเสื้อปิดปากจมูก ตั้งใจจะเร่งออกจาก  
ที่นี่ ทว่าพิษหมอกภายใต้แสงอาทิตย์กลับยิ่งทวีความรุนแรง  
เส้นทางเลือนรางแทบมองไม่เห็น

ลำคอแสบร้อนจุกถูกไฟเผา เดินไปได้ไม่กี่ก้าว สติของ  
นางก็เริ่มเลือนราง ร่างกายแทบไม่อาจทนรับได้อีกต่อไป

นางกัดฟันเงยหน้าขึ้น ในห้วงกึ่งหลับกึ่งตื่นพลันแลเห็น  
เรือนพักอยู่เบื้องหน้า ใจเต้นระรัวด้วยความยินดี แม้ไม่แน่ใจว่า  
เป็นของจริงหรือภาพมายา นางก็ยังฝืนกายกัดฟันเดินไป

เรือนนั้นปิดประตูเงียบสนิท

ซุอินเยว้ฝืนกายไปเคาะประตู เสียงนางแหบพร่าจน  
มีอาจเอ่ยคำใดออกมาได้

ไร้คนตอบกลับ นางเคาะซ้ำด้วยแรงเหวี่ยงสุดท้าย

บ้าจริง อย่างบอกนะ...นางเพิ่งทะลุมิติมาได้ไม่กี่วัน ก็ตาย  
อีกแล้ว

คราวนี้นางยังได้เข้าร่างสตรีที่ชื่อและรูปร่างเหมือนกัน  
แต่คราวหน้า...ใครจะรู้ว่าจะได้ร่างใด!

เรี่ยวแรงเหือดหาย ซุอินเยว้ทรุดลงข้างประตู หหมดสติไป  
ในที่สุด

ไม่นานนัก มีเด็กน้อยผู้หนึ่งออกมาเปิดประตู

เมื่อเห็นร่างมนุษย์นอนสิ้นสติอยู่ตรงนั้น เขาถึงกับ  
ประหลาดใจ

ยามกลางวันไม่เคยมีผู้ใดเดินทางมาถึงเรือนแห่งนี้เพื่อ  
ขอความช่วยเหลือ

เด็กน้อยใช้แรงช่วยพยุงนางขึ้น พบว่าเป็นสตรีผู้หนึ่ง

น่าเสียดาย หมอกพิษในป่านี้ร้ายกาจนัก ใบหน้าของนาง  
ซีดรอยแดงหลายแห่งจนเหมือนถูกเผา เขาจับชีพจรดู พบว่ายังมีลมหายใจอยู่

เด็กน้อยไม่กล้าตัดสินใจเอง จึงหันกลับเข้าไปเพื่อ  
รายงานเจ้าวเคหาสน์

## บทที่ 583 เด็กชายผู้เลื่อมใสในเทพธิดา

### ไม่นานก็มีคนมา

ชายผู้นั้นอายุราวยี่สิบกว่า สวมชุดสีขาวสะอาด รูปโฉม  
งดงาม บนแก้มซ้ายมีไฟน้ำตา เพิ่มความอ่อนละมุนอยู่บ้าง

ดวงตาเขาหลบต่ำ มองชูอินเอร์วี่นึ่ง “นางยังไม่ตายหรือ”

“ขอรับ จ้าวเคหาสน์” เด็กน้อยตอบ “นางชะตาแข็งนัก  
สามารถเดินมาถึงที่นี่ได้”

ในป่านี้มีพืชพิเศษอยู่ ทุกครั้งที่ถูกแสงอาทิตย์ส่อง  
จะก่อเกิดหมอกพิษกระจายทั่วทั้งป่า

เคหาสน์มู่หรงตั้งอยู่ตรงกลางป่า คนธรรมดาสุดเพียง  
ไม่กี่ครั้งก็สิ้นชีพ ไหนเลยจะเดินมาถึงที่นี่ได้

ชายหนุ่มยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย “ในเมื่อยังมีชีวิต ก็แสดง  
ว่านางยังไม่ถึงคราวตาย พานางกลับไปรักษา”

เด็กน้อยดีใจนัก รีบพยักหน้ารับคำ

เคหาสน์มู่หรงตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา รับไว้เพียงเด็กชาย  
จึงทำให้ในเคหาสน์ไร้สตรี

ทว่าก็ไม่อาจพูดเช่นนั้นได้ เพราะว่าในห้องครัวยังมี  
แม่ครัวเหลือย เพียงแต่นางอายุเกินครึ่งร้อยแล้ว

หากอยากเห็นหญิงงาม ต้องร้อออกไปซื้อหาของในเมือง  
จึงทำให้พวกเขาแย่งกันไปซื้อของในเมืองไม่น้อย

บัดนี้มีสตรีมาถึงที่ ทว่าใบหน้าของนางถูกหมอกพิษ  
กัดกร่อนจนเสียโฉม ไม่รู้ว่าวันหน้าจะฟื้นคืนได้หรือไม่

หากรักษาไม่หาย เช่นนั้นกายภาคหน้ามิใช่ต้องทนมอง  
สตรีอัปลักษณ์อยู่รำไปหรือ

อีกด้านหนึ่ง จู่จีเฟิงกับพรรคพวกได้เดินทางถึงแคว้นเปย-  
เหลียงแล้ว

พวกเยียนหงเดินทางเร่งรุดติดต่อกันมาเนิ่นนาน กำลัง  
พลันถดถอยจนทนแทบไม่ไหว ฉู่จีเฟิงจึงไม่อาจฝืนเดินต่อไป  
ได้อีก จึงหาสถานที่พักแรม

อำเภอไปฉือเป็นแหล่งผลิตเครื่องเคลือบเฉพาะ ที่นี้ยังมี  
ที่ซ่อนของสายลับหน่วยชื่อหลง ฉางอู่อิงจึงนำทางพวกเขาไป

อำเภอไปฉืออยู่ใกล้เมืองเป่ย์เซ็ง ข่าวสารที่ได้จากเมือง  
เป่ย์เซ็งจะถูกส่งมายังเมืองไปฉือก่อน แล้วจึงส่งกลับไปยังหน่วย  
ชื่อหลงของแคว้นต้าฉี นับเป็นศูนย์กลางของสายลับหน่วย  
ชื่อหลง

ฉู่จีเฟิงพาเด็ก ๆ ไปพักในเรือนพัก เห็นเยียนหงกับ  
เยียนอวี้ไบหน้าอ่อนล้าหมดเรี่ยวแรง ก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

“บอกแล้วมิใช่หรือว่ายามา พวกเจ้าไม่เชื่อ คราวนี้รู้รส  
ความลำบากแล้วหรือยัง”

เยียนอวี้สูดจุก เบะปาก “ท่านพ่อ ข้าไม่เป็นอะไร!”

“ใช่ ข้ากับน้องรองไม่เป็นอะไร” เยียนหงผืนทำใจให้เข้มแข็ง “พวกเราต้องหาท่านแม่ให้เจอ ครอบครัวเราจะต้องไม่แยกจากกัน!”

ฉู่จีเฟิงลอบถอนหายใจ รู้สึกผิดกับบุตรชายทั้งสองยิ่งนัก

หลี่ฉุนเป่าอยู่ๆ ก็ร้องโอดโอย พลันป็นขึ้นเตียงนอนแผ่หรา “พวกเจ้าไม่เป็นไร แต่ข้านี้สิเกือบตายแล้ว จะว่าไป... ช่วยรินน้ำให้ข้าหน่อยได้ไหม ขอบใจล่วงหน้า”

ระยะนี้นางไม่ยอกนั่งรถม้าอีกแล้ว รู้สึกเหมือนหัวใจตบ ม้าม ปอด ไต ต่างก็เคลื่อนไหวผิดที่ไปหมด อยากอาเจียนแต่ก็อาเจียนไม่ออก

ฉู่จีเฟิงไม่เคยชินกับการดูแลใคร เขาเหลือบตามองหลี่ฉุนเป่าอย่างเย็นชา ไม่ได้สนใจนาง

ใครจะรู้ เยียนหงกลับรีบวิ่งไปรินน้ำชา ยกมาให้นางอย่างคล่องแคล่ว “พี่สาว น้ำมาแล้ว”

แท้จริงเขาอยากจะเรียกนางว่า ‘ท่านเทพธิดา’ เพื่อแสดงความเคารพ แต่เมื่อนึกถึงคำกำชับของหลี่ฉุนเป่า จึงกลืนคำนั้นลงไป

หลี่ฉุนเป่าลุกขึ้น สีหน้าเปี่ยมด้วยความซาบซึ้ง “ขอบใจเจ้ามาก”

นางจิบซาช่วยให้คอชุ่มชื้น ร่างกายพลันผ่อนคลายขึ้นไม่น้อย

เยียนหงยืมกว้าง “ไม่ต้องเกรงใจ ข้ายินดีที่ได้ทำเช่นนี้”

ภาพตรงหน้า เยียนอวีเห็นจนชินตาในช่วงหลายวันที่ผ่านมา เขาเองก็ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เหตุใดพี่ชายถึงได้หันมาใส่ใจหลี่ฉุนเป่าถึงเพียงนี้ ถ้าไม่รู้อาการจริงก็คงคิดว่าหลี่ฉุนเป่าเป็นคุณหนูสูงศักดิ์ไปแล้ว

มุมปากฉุนจีเฟิงกระตุก

เขาให้หลี่ฉุนเป่ามาคอยรับใช้ลูกชายตนเอง แต่สุดท้ายหลี่ฉุนเป่ากลับพลิกสถานการณ์ให้เยียนหงรับใช้นางแทน

สายตาเขาจับจ้องल्लीนเป่า แฝงด้วยความเย็นเยียบ  
“อยากดื่มชาใบไม้รินเอง มือเจ้าหมดเรี่ยวแรงแล้วหรือ”

หัวใจल्लीนเป่ากระตุก

บุรุษผู้นี้ปกตินิ่งขรึม ทำทีเหมือนไม่ใส่ใจลูกชาย แต่พอ  
ถึงเวลาสำคัญ กลับรีบออกหน้าแทนเสมอ

นางอับจนหนทางนัก เยียนหงยังช่วยแก้ต่างให้นาง  
“ท่านพ่อ ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นเอง”

ฉู่จีเฟิงถลึงตามองบุตรชาย “นางจงใจใช้เจ้า เจ้าดูไม่ออก  
หรือ”

เขาไม่เข้าใจจริงๆ เหตุใดเยียนหงจึงใกล้ชิดกับल्लीนเป่า  
มากขึ้นทุกที ทั้งสายตาที่มองนางยังเต็มไปด้วยความเลื่อมใส  
เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องดีเลย

เยียนหงแหม่มปากแน่น คิดจะบอกว่าตนยินดีให้เทพธิดา  
ใช้งาน แต่พอเงยหน้าสบสายตาศู่จีเฟิง ก็กลืนคำพูดกลับทันที

“ใช่แล้วพี่ใหญ่” เยียนอวี๋กะพริบตา “ข้าเคยอ่านในหนังสือ หากชอบใครจริง ๆ ถึงจะเต็มใจยกน้ำชา ชักผ้า ทำอาหารให้ พี่ใหญ่ชอบนางนั้นหรือ”

เยียนหงหน้าแดงก่ำ ตวาดว่า “เหลวไหล!”

เทพธิดาเป็นผู้ที่แต่ละต้องมิได้ เขาจะมีความคิดเช่นนั้น ได้อย่างไร!

ฉู่จีเฟิงได้ฟังคำพูดของเยียนอวี๋ สีหน้าก็มีดหม่นลงไป กว่าครึ่ง ก่อนหันไปมองหลี่ฉุนเป่าแล้วเรียกนางให้ออกไป

หัวใจหลี่ฉุนเป่าเต้นสะท้าน แต่ก็ไม่กล้าขัด

“เจ้าพูดอะไรกับเยียนหง” พอออกมาด้านนอก ฉู่จีเฟิง ก็ถามตรง สีหน้าดุตัน

“ไม่ได้พูดอะไร” หลี่ฉุนเป่าตอบ “ลูกชายท่านก็แค่ชอบ เล่นกับข้าเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นหรอก เขายังเด็ก ไม่รู้เรื่องรักใคร่ ท่านก็อย่ากังวลไปเลยนะ”

“นิสัยเยียนหง ข้ารู้ดี เขายอมเล่นกับเจ้า ยอมรินน้ำชาให้ เจ้า ย่อมต้องมีเหตุผล” ฉู่จีเฟิงเอ่ยเสียงเย็น

เขายากให้บุตรชายมีเพื่อนเล่นยิ่งนัก ทว่าเพื่อนคนนั้น  
ต้องไม่หลอกลวงลูกของเขา!

หากเป็นเด็กคนอื่น เขาคงไม่คิดห้าม แต่หल्लीนเป่าอายุ  
เกินยี่สิบปีแล้ว ลูกชายเขาย่อมเสียเปรียบ

หल्लीนเป่ารู้สึกศีรษะหนักอึ้งจนแทบระเบิด

บุรุษผู้นี้ฉลาดหลักแหลมเกินไป นางหาข้ออ้างมาหลีก-  
เลี่ยงไม่ได้แม้แต่หน่อย

เมื่ออับจนหนทาง นางจึงได้แต่กำหน้าตอบเสียงเบาว่า  
“ก็...ก็เพราะคือนั้นเขาหนาว ข้าเลยหยิบผ้าห่มออกมาจากระบบ  
แพทย์อัจฉริยะครบวงจร หลอกเขาว่าข้าเป็นเทพธิดาลงมาจาก  
สวรรค์ เขาก็เลยเคารพเลื่อมใสข้า”

“เจ้า!” ฉู้จีเฟิงชะงัก ไม่คาดคิดว่าหल्लीนเป่าจะไม่รู้จักอาย  
เช่นนี้ “เทพธิดาลงมาจากสวรรค์? หน้าตาเช่นเจ้าเนี่ยนะ  
ไม่บอกว่าตนเองเป็นจักรพรรดินีแห่งสวรรค์ชั้นฟ้าเลยเล่า!”

สายตาของฉู้จีเฟิงที่มองมายังนางเต็มไปด้วยความ  
รังเกียจ ทำให้หัวใจนางสั่นเพราะความกลัว

จริงอยู่ นางทั้งผิวล้ำทั้งผอมแห้ง มองอย่างไรก็ไม่เหมือนเทพธิดาเลยสักนิด

“ข้าแค่กลัวลูกท่านจะหนาว จึงหยิบผ้าห่มออกมาให้ ต้องใช้ข้ออ้างกลบเกลื่อนก็เท่านั้น ทำไมต้องมาดูลูกกันถึงเพียงนี้!” หลี่จุ่นเป่าเริ่มไม่พอใจ “อย่างไรเสีย ข้าก็เคยช่วยชีวิตท่าน เป็นผู้มีพระคุณของท่าน ท่านไม่คิดจะพูดกับข้าดีๆ บ้างหรือ ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ภรรยาท่านเองก็เป็นคนยุคใหม่ ได้รับการศึกษา จะไปยอมแต่งงานกับบุรุษที่ทั้งดูร้าย หน้าบึ้ง แล้วรักความสะอาด ยิ่งชีพเช่นท่านได้อย่างไร ความหลอมนั้นสำคัญนักหรือ!”

จูจีเฟิงขมวดคิ้ว พลันหวนคิดถึงครั้งแรกที่ได้พบซุอินเยว๋ ตอนนั้นเขาก็เป็นคนอารมณ์ร้าย

ตอนนั้นเขาได้มอบหัวใจออกไป แต่ซุอินเยว๋กลับไม่ตอบรับ ข้ายังอยากได้หนังสือหายาจากเขาเสียด้วยซ้ำ

เมื่อได้สติ เขาก็ปรับอารมณ์ ความแข็งแกร่งต่างลดน้อยลง เอ่ยถามเสียงเรียบ “เช่นนั้นเจ้าลองบอกข้ามาหน่อยสิว่าสามีภรรยาในยุคของเจ้าปฏิบัติต่อกันเช่นไร”

## บทที่ 584 พบเบาะแส

หลี่ฉุนเป่าไม่คิดว่าฉู่จีเฟิงจะมาขอคำชี้แนะจากนาง นางจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้นท่านฟังให้ดี...”

นางพรำบ่นยืดยาว ฉู่จีเฟิงฟังไปก็หัวขมวดแน่นขึ้นเรื่อย ๆ จนต้องขัดขึ้นว่า “หรือว่ายุคของพวกเจ้าห้ามจ้างบ่าวไพร่?”

หากเขาต้องทำงานบ้านมากมายเช่นนี้ทุกวัน แล้วจะมีเวลาใดเหลือไปจัดการราชการบ้านเมืองอีกเล่า

หลี่ฉุนเป่าชะงัก นางลืมนึกไปว่าฉู่จีเฟิงนั้นร่ำรวຍงานบ้านยอมไม่จำเป็นต้องทำเอง

ไม่ใช่ว่าสามีในยุคปัจจุบันไม่ดี แต่เป็นเพราะไม่มีเงินพอจ้างแม่บ้าน

นางไม่ยอมแพ้ กล่าวต่อ “หากมีเงินก็จ้างบ่าวไพร่ได้ เพียงแต่ในยุคของเรา สามีมีหนึ่งภรรยา”

นางเซตหน้าขึ้นเล็กน้อย แฝงรอยภาคภูมิใจ

เห็นหรือไม่ เขาเป็นฮองเต้ ไม่มีทางที่จะมีภรรยาเพียงคนเดียว

ฉู่จีเฟิงเหลือบตามองทันที ก็รู้ความคิดของนางหมดสิ้น “เยร์เวอร์เคยพูดเรื่องนี้กับข้าแล้ว และข้าก็รับปากกับนางว่า ชั่วชีวิตนี้จะมีนางเพียงคนเดียว จนบัดนี้ข้าก็รักษาสัญญา ไม่เคยมีใจให้หญิงอื่น”

หลี่ฉุนเปาหน้าแดง แต่ในใจก็อดอิจฉาสหายร่วมยุคไม่ได้

ในสังคมศักดินาเช่นนี้ยังได้สามีที่ดีถึงเพียงนี้!

ทั้งรูปงาม ชาติตระกูลดี ทั้งยังรักมั่นคง หากเปรียบเทียบกันแล้ว นางก็แทบอยากมุดดินหนี

ฉู่จีเฟิงไม่ได้เป็นเพียงสามีที่ดีในยุคนี้นี้เท่านั้น แม้แต่ในยุคที่นางจากมาเขาก็ยังเป็นที่หมายปองของสาว ๆ ทั้งหลาย

พอดีกับที่นางอู่อิงรีบเข้ามา ดูท่าทางร้อนรน “ท่านฮอง!”

ฉู่จีเฟิงหันไปมอง ถ้ามองขึ้นทันที “มีข่าวแล้วหรือ”

นางอุ้งสีหน้ามีความยินดี ไม่ทันใส่ใจว่ามีหลักฐานอยู่  
ด้วย จึงรายงานว่ “ได้ความมาว่าช่วงสองวันนี้รอบเมืองเป่ยเซ่ง  
ไม่สงบ ถึงจ่านเหียนส่งหน่วยองครักษ์เสือแพรออกไปค้นหา  
โดยมีซุขซิงเหิงเป็นผู้นำ”

“ซุขซิงเหิง?” ฉู่จีเฟิงหรีตาเล็กน้อย ไม่ได้แปลกใจนัก  
“เขายังไม่ตายจริง ๆ ด้วย”

วางแผนได้รอบคอบถึงเพียงนี้ แถมยังลักพาตัวคนออก  
จากแคว้นหลี่โดยไม่ทิ้งร่องรอย ถึงจ่านเหียนไม่มีความ  
สามารถเช่นนี้

เขาแค่นหัวเราะเบา ๆ คราวนั้นเขาทำลายหญ้าฉั่วหยาง  
ของซุขซิงเหิงไป คิดว่าซุขซิงเหิงต้องตายแน่ เมื่อได้ยินข่าว  
ว่าซุขซิงเหิงตายจึงไม่ได้สืบความเพิ่ม

ดูท่าซุขซิงเหิงหาหญ้าฉั่วหยางพบอีกครั้ง เขาหลบซ่อนตัว  
มานานหลายปี น่าเสียดาย หากซุขซิงเหิงไม่เผยโฉม แสร้งทำตัว  
เป็นคนตาย ฉู่จีเฟิงอาจปล่อยให้เขามีชีวิตรอด ทว่าตอนนี้  
ซุขซิงเหิงคงเหลือวันเวลาไม่มากแล้ว!

นางอุ้งเอ่ยต่อ “ท่านอ๋อง ทางหน่วยซื้อหลวงรายงานมาว่า แถบเมืองเป่ย์เซ็งไม่ค่อยมีความเคลื่อนไหวอะไรนัก สงสัยว่าพระชายาหนีออกมา จึงทำให้ถึงจ่านเหยียนกับซุยชิงเหิงร้อนรนเช่นนี้”

“ถูกต้อง” ฉู่จีเฟิงพยักหน้า เขาไม่ได้ยินดีนัก กลับออกจะเป็นกังวล “พวกเขาติดตามล่านางอยู่หรือไม่ จับนางได้แล้วหรือยัง”

ซุอินเยวี่ไม่เคยมาแคว้นเป่ย์เหลียง หน้าช้านางยังไม่รู้จักใคร ต้องหนีเอาชีวิตรอด คงลำบากไม่น้อย

นางอุ้งตอบ “ยังจับไม่ได้ขอรับ ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งด่านตรวจเพิ่มขึ้น เวลาเราเข้าออกก็ต้องระวัง มิเช่นนั้นอาจถูกพบเจอได้ง่าย แต่ทางหน่วยซื้อหลวงได้เบาะแสบางอย่างแล้ว หากท่านอ๋องไปถึง ก็จะเข้าใจทันที”

ฉู่จีเฟิงพยักหน้า บัดนี้ซุอินเยวี่อยู่ด้านนอก ต้องหวาดกลัวและระแวงระวัง เขาย่อมไม่อาจซักซ้าได้ ต้องรีบหานางให้พบก่อนซุยชิงเหิง

เขาหันไปมองหลี่ฉุนเป่า เอ่ยว่า “เจ้าดูแลพวกเขาให้ดี เข้าใจหรือไม่”

หลี่ฉุนเป่าขมวดคิ้วเล็กน้อย “ท่านยังไม่ได้พักเลย จะออกไปอีกแล้วหรือ ต่อให้ร่างกายแข็งแรงก็ย่อมทนไม่ไหว”

“ไม่เป็นไร” ฉู่จีเฟิงกล่าวสั้นๆ

“ช่างเถิดๆ รอช้าด้วย” หลี่ฉุนเป่ามองเห็นความเหนื่อยล้า บนใบหน้าเขาอย่างชัดเจน

เขาเป็นสามีที่รักภรรยายิ่งชีพ นางจะปล่อยให้เขาสู้เพียงลำพังได้อย่างไร

นางก้าวไปยังมุมห้อง เข้าไปในระบบแพทย์อัจฉริยะ ครบวงจร หยิบยาบำรุงกำลังบางส่วนออกมา ยื่นให้ฉู่จีเฟิงพร้อมกำชับวิธีใช้

ยาชนิดนี้มีโทษต่อร่างกาย มีไว้ใช้เฉพาะยามคับขัน เท่านั้น

นิสัยของฉู่จีเฟิงไม่ชอบกล่าวคำขอบคุณ เพียงสัญญาจะคืนหนึ่งพันตำลึงให้หลี่ฉุนเป่า จากนั้นก็ออกไปทันที

เขามุ่งหน้าไปยังเรือนด้านหน้า หน่วยซื้อหลงเห็นเขา  
สวมชุดสีแดงที่ทำมาจากผ้าธรรมดา ทว่าเมื่ออยู่บนตัวजूจีเฟิง  
กลับสูงค่าราวผ้าชั้นเลิศ เส้นผมดำรวบสูงขับให้โครงหน้าคมคาย  
ร่างแผ่กลืนอายเย็นเยือกดุจน้ำแข็ง

ทหารหน่วยซื้อหลงรีบกำศีรษะลง

ชื่อเสียงजूจีเฟิงหรือมัจจุราชजू ยังคงน่าหวาดหวั่นดังเดิม

“ท่านอ๋องขอรับ พวกเราสืบได้ความว่า มีชายชราผู้หนึ่ง  
เพิ่งบอกทางให้หญิงสาวไป เกรงว่านางอาจเป็นคนที่ท่านอ๋อง  
ตามหาขอรับ” ทหารหน่วยซื้อหลงรายงาน

พวกเขาทำการค้าอยู่ที่นี้ ย่อมมีเส้นสายอยู่บ้าง บังเอิญ  
ว่าวันนี้ไปส่งของ จึงได้ยินชาวบ้านพูดถึงเรื่องนี้

“เจ้าให้เขาดูภาพวาดแล้วนั้นหรือ” จู้จีเฟิงถาม

เขาส่งภาพวาดของซูอินเยวี่ให้หน่วยซื้อหลงตั้งแต่แรก  
เพื่อสะดวกในการสืบหาและตามตัว

ทหารหน่วยซื้อหลงพยักหน้า “ให้เขาดูแล้วขอรับ แต่  
ชาวบ้านผู้นั้นอายุมาก ความจำไม่ดี บางครั้งก็บอกว่าใช่ บางครั้ง

กับบอกว่าไม่ใช่ ข้าน้อยไม่กล้าตัดสินใจเอง จึงรบกวนท่านต้องตัดสินใจ”

คนของฉู่จีเฟิงในแคว้นเป่ย์เหลียงมีจำกัด หากทุ่มเทกำลังคนทั้งหมดไปกับเบาะแสเดียว ก็จะไม่อาจสืบหาตามเบาะแสอื่นได้

ฉู่จีเฟิงคิดเพียงครู่เดียวก็ตัดสินใจทันที “ให้ตามเบาะแสนี้ไป”

ที่ซ่งนี้ยังพอปลอดภัยอยู่บ้าง แต่ฉู่จีเฟิงก็ยังสั่งให้ชีวจิงอยู่เฝ้า ป้องกันเหตุไม่คาดฝัน

นางอู่อิงเชิดหน้าขึ้นอย่างภูมิใจ ทบไพล่ชีวจิงพลางว่า “น้องชาย คราวนี้คงลำบากเจ้าแล้ว”

ชีวจิงยิ้มมองออกว่านางอู่อิงกำลังโอ้อวด เขาได้แต่ยิ้มพลางตอบ “พี่ชาย ติดตามท่านต้องออกไปทำงานเหนื่อยกว่ามาก ลำบากเจ้าแล้ว”

“ติดตามท่านต้อง ไม่นับว่าลำบาก” นางอู่อิงตอบทันที

ชีวเจิงยิ้มแห้ง “เช่นนั้นก็ดี พี่ชายเก่งนัก ถึงได้เป็นที่  
ไว้วางใจของท่านอ๋อง”

คำพูดนี้ทำเอาฉางอู่ยิ่งพอใจไม่น้อย พอเห็นชีวเจิงรู้จัก  
โอหน่อหน เขาก็รู้สึกถูกชะตารึ้นมามาก

เขากระแอมไอเบาๆ พลังกล่าว “เจ้าอย่าเพิ่งท้อ ไว้รอ  
โอกาสหน้า”

ชีวเจิงเพียงพยักหน้า ไม่พูดอะไรอีก

ชีวเจิงพ้นจากการเป็นทาสเพราะการช่วยเหลือของ  
ฉู่จีเฟิง ในใจจึงรักดีและสำนึกบุญคุณอยู่ตลอดเวลา เขาไม่ยอม  
มีเรื่องกับองค์กรรักษาที่รักดีต่อฉู่จีฟางอย่างฉางอู่ยิ่ง เพราะหาก  
เกิดปัญหา คนที่ลำบากใจก็คือฉู่จีเฟิง

ดีที่ฉู่จีเฟิงเร่งฉางอู่ยิ่ง หากไม่เช่นนั้น เขาคงยังต้องทน  
มองท่าทางโอ้อวดของฉางอู่ยิ่งต่อไป

ฉู่จีเฟิงนำคนออกจากประตูไป แล้วถามให้แน่ชัด จึงรู้ว่า  
ชาวบ้านคนนั้นได้ชี้ทางให้สตรีนางนั้นไปยังหุบเขาคนตาย

แค่ฟังจากชื่อก็รู้แล้วว่าไม่ใช่สถานที่ที่ดีนัก

ทหารหน่วยซื้อหลงสองคนที่ปักหลักอยู่ที่นี่มาหลายปี  
รู้เรื่องราวของแคว้นเปยเหลียงเป็นอย่างดี จึงเล่าถึงสภาพของ  
หุบเขาคนตายว่า “ที่นั่นไม่มีใครกล้าไป เพราะภูมิทัศน์ของที่นี่  
ทำให้ตลอดปีมีหมอกพิษหนาที่บปกคลุม เดินเข้าไปเพียง  
ไม่กี่ก้าวก็จะถูกพิษจนตายแล้ว”

ฉู่จีเฟิงขมวดคิ้ว คิดในใจว่าน่ากังวลนัก

ถึงแม้ว่าซุอันเยว่จะมีจักรพรรดิคุ้มกาย แต่หมอกพิษ  
แตกต่างจากพิษทั่วไป เพราะซึมเข้าสู่ร่างกายผ่านการหายใจ เขา  
เองก็ไม่ว่านางจะผ่านพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้หรือไม่

“รีบไปเดี๋ยวนี้!” ฉู่จีเฟิงออกคำสั่ง

เขาหวังเพียงว่า ซุอันเยว่จะปลอดภัย รอเขาไปรับกลับ

## บทที่ 585 แยกผู้มาเยือนหุบเขาคนตาย

### ชุยชิงเหิงพาไปหนานม่งหน้าไปทางหุบเขาคนตาย

เขาไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อหาซูอินเยว่ แต่เป็นเพราะตั้งใจจะไปคารวะจ้าวเคหาสน์มู่หรง

ผู้อื่นอาจไม่รู้เคล็ดลับในการเข้าหุบเขาคนตาย แต่เขากลับรู้แจ้งดีนัก ที่นั่นยามค่ำ หมอกพิษจะค่อยๆ จางลง หากเข้าช่วงยามอัน<sup>1</sup> ก็สามารถเข้าไปได้โดยไม่เป็นอันตราย

ทว่าเช่นเดียวกัน หากไม่ออกจากหุบเขาภายในช่วงเวลานั้น ก็ต้องรอไปจนถึงยามอันคืนถัดไปจึงจะออกมาได้

ยามค่ำคือนกลางหุบเขาเจียบสังัดจนชวนขนลุก

ไปหนานรู้ลึกเสียวสันหลัง คิดว่าจ้าวเคหาสน์มู่หรงนี้ช่างประหลาดนัก ทั้งโลกมีสถานที่ดีๆ อยู่มากมาย เหตุใดจึงเลือก

---

<sup>1</sup> ยามอัน คือ ช่วงเวลา 03.00 น. - 05.00 น.

อยู่กลางป่าที่เต็มไปด้วยหมอกพิษเช่นนี้ แถมยังเข้าออกได้  
ไม่สะดวก

เขามองไปยังผู้ชายของตน ในใจเต็มไปด้วยความ  
สงสัย จึงถามว่า “คุณชายขอรับ เหตุใดท่านจึงไปเคหาสน์มู่หรง  
พวกเราควรรีบหาตัวชูอินแย้วนะขอรับ”

“นางแย้วมาของอันธพาลไป แต่มาตัวนั้นตายแล้ว นาง  
ยอมเดินไปได้ไม่ไกลนัก เวลานี้คงซ่อนตัวอยู่ ไหนเลยจะออก  
จากแคว้นเป่ยเหลียงได้ ในเมื่อรอบด้านล้วนมีด่านสกัด  
ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน สู้ขอยาดี ๆ จากเจ้าเคหาสน์มู่หรงยังจะ  
ดีกว่า ข้าสามารถใช้ชูอินแย้วเป็นเครื่องมือในการต่อรองกับ  
ฉู่จีเฟิง” ชูชิงเหิงเอ่ยเรียบ

ไปหานานชะงัก “ยาอะไรหรือขอรับ”

“เป็นยาที่ทำให้คนเสียสติ” ชูชิงเหิงตอบ “ครั้นถึงเวลา  
ปล่อยชูอินแย้วกลับไป ก็สามารถควบคุมให้นางสังหารฉู่จีเฟิง  
เท่านี้เราก็จัดการเสี้ยนหนามใหญ่ได้แล้ว”

ไปหน้าไปหานาพลันสว่างวาบ รีบแสดงท่าทีเคารพ  
นอบน้อม “คุณชาย วางแผนได้ยอดเยี่ยมยิ่ง!”

ตราใบไคที่ซุขซิงเหิงเลิกหลงไหลซุอันเยว่ แผนการ  
ทั้งหมดก็จะไร้ข้อผิดพลาด

ซุขซิงเหิงมิได้ตอบ พวกเขามาถึงหน้าประตูเคหาสน์  
มู่หรงแล้ว ไม่รู้ภายในปลูกสิ่งใด หมอกพิษมีอาจแผ่ซึมเข้ามาได้

เขาเคาะประตู ยามดึก เด็กน้อยก็มาช้า

เด็กน้อยหิวโคมมาถึง ภูตพาลงเปิดประตู ครั้นเห็นหน้า  
ซุขซิงเหิงก็จำได้ “คุณชายซุข เป็นท่านนี่เอง”

ซุขซิงเหิงพยักหน้าเล็กน้อย ยื่นของเล่นเล็กๆ ข้างนอก  
ให้ พลงว่า “เข้ามาหาจ้าวเคหาสน์ของพวกเจ้า รบกวณช่วยแจ้ง  
ด้วย”

เดิมทีเด็กน้อยลังเลอยู่บ้าง แต่ของเล่นนั้นหายาก เขา  
ปฏิเสธไม่ไหว ตนอยู่แต่ในจวน ไม่อาจออกไปซื้อของเช่นนี้ได้

เขาจึงเชิญแขกไปยังโถงใหญ่ แล้วรีบไปปลุกสตรีห้อง  
ข้างๆ ให้ไปต้มน้ำชา

ซุอันเยว่กำลังหลับสนิท ได้ยินเสียงเรียกจากเด็กน้อย  
นางถูกปลุกจนสะดุ้งตื่น

โชคดีที่เด็กน้อยปลุกนางจันตื่นจากฝันร้าย ในฝันนั้น  
ซุขชิงเหิงประหนึ่งปีศาจเสียดิ ดุร้ายยิ่งนัก นางเกือบถูกเขาจับ  
ถลกหนังกลืนร่างทั้งเป็น

“เสี่ยวโต้วจื่อ มีอะไรหรือ” ชูอินเยว๋ยันกายลุกขึ้น เพียง  
ขยับตัวก็เจ็บแถมเล็กน้อย

นางเกือบล้มไปแล้วว่าตอนนี้ใบหน้าของตนเองน่าเกลียด  
จนเกินทน ไม่กล้าส่องกระจกเสียด้วยซ้ำ

เสี่ยวโต้วจื่อ พู่ว่า “ข้างนอกมีแขกมา เจ้าจงไปต้มน้ำชา  
ต้อนรับ ข้าจะไปแจ้งข่าวแก่จ้าวเคหาสน์เอง”

“หา อะไรนะ ดึกดื่นเช่นนี้แขกที่ไหนจะมาเยือนกัน”  
ชูอินเยว๋เบ้าปาก เปลือกตาของนางหนักอึ้ง จ้วเจีย “จ้าวเคหาสน์  
ไม่ได้กำชับให้ข้าพักผ่อนดี ๆ หรอกหรือ เหตุไฉนยังใช้งานข้า  
อีกเล่า”

เสี่ยวโต้วจื่อไม่แม้แต่จะมองใบหน้าของนาง เพราะเวลานี้  
นอกจากดวงตาคู่นั้นแล้ว ไม่มีจุดใดที่งดงาม

“ฮึ! เมื่อวานใครกันที่ร้องไห้คร่ำครวญว่าอายุสามขวบ  
สิ้นบิดา ห้าขวบสิ้นมารดา เจ็ดขวบสิ้นพี่ชาย อ้อนวอนขอให้จ้าว  
เคหาสน์รับไว้ พร้อมสัญญาว่าจะยอมทำงานสารพัดในเคหาสน์  
พูดเสร็จ วันนี้ก็ลืมเสียแล้วหรือ” เสี่ยวโต้วจื่อมีวายเป็นอย่าง  
ซู่ฮั่นแย้

“แต่ว่าข้า...ข้ายังป่วยอยู่นะ” ซู่ฮั่นแย้ปวดศีรษะยิ่งนัก

นางรู้ดีว่าตำแหน่งที่ตั้งของเคหาสน์มู่หรงนั้นพิเศษนัก  
ปกติแทบไม่มีผู้ใดมาเยือน จึงตั้งใจมาหลบภัยที่นี่ หวังให้พ้น  
จากการตามล่าของซุ่ยซิงเหิง

โชคดีที่จ้าวเคหาสน์มู่หรงเป็นคนมีเหตุผล ยอมให้นาง  
อยู่พักรักษาตัวจนหายป่วยจากไป

ทว่าเสี่ยวโต้วจื่อหาได้สนใจไม่ เอ่ยว่า “เจ้าอย่าเสแสร้ง  
เลย ร่างกายเจ้าหายดีแล้ว เพียงแต่ใบหน้าอัปลักษณ์ไปบ้าง  
เท่านั้น นี่นะ ข้าทำหมวกคลุมหน้าไว้ให้เจ้าหนึ่งใบ เจ้าสวมมัน  
ออกไปพบผู้คนได้โดยไม่ต้องกังวลใจ”

ว่าพลางก็โยนหมวกคลุมหน้าที่ทำเสร็จแล้วมาให้นาง

ชูอันเย้วรับหมวกมาถือไว้ ถอนหายใจเบาๆ

ช่างเถอะ อาศัยผู้นอนอยู่ ย่อมต้องช่วยทำงานบ้าง

ยังดีที่ห้องครัวมีน้ำร้อนเตรียมไว้เป็นนิจ นางเพียงนำ  
ไปชามาชงก็เสร็จ

นางสวมหมวกคลุมหน้า ผ้าขาวคลุมศีรษะปิดบังมิดชิด  
ต้องใช้ความระมัดระวังเวลาเดิน แต่ก็ดีกว่าทำให้ผู้อื่นตื่นตกใจ  
กลัว อย่างไรก็ตาม นางก็สามารถเช็ดหน้าก้าวเดินได้อย่างไม่ต้อง  
อายใคร

เพียงยกถาดน้ำชาเข้าไปยังโถงใหญ่ พอเห็นแขก  
ตรงหน้า อีกทั้งได้ยินเสียงสนทนา นางก็ถึงกับตะลึง หวิดทำ  
ถาดน้ำชาหล่นหก

ให้ตายเถอะ! เหตุใดแขกจึงเป็นชายชึ่งเหิงกับไปหนาน!  
สองคนนี่ตามหลอกหลอนนางไม่เลิกรา พวกเขารู้ได้อย่างไรว่า  
นางอยู่ที่นี้

นางกำลังคิดจะหันกายหนี แต่ไปหนานกลับเอ่ยขึ้นว่า  
“คุณหนู เป็นอะไรหรือ”

ชูอันเยว้ได้สติ หากพวกเขาจะมาเพื่อจับตนจริง คงไม่เอ่ยถามด้วยท่าทีสุภาพเช่นนี้

ดูท่าพวกเขายังไม่รู้ว่านางอยู่ที่นี่ นางจึงโล่งใจขึ้นมา

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังสวมหมวกคลุมหน้า ย่อมไม่มีผู้ใดจำได้ เพียงทำใจให้สงบก็ไม่เผยพิรุณออกมา

“ไม่มีอะไร สองท่านเชิญดื่มชาเถิด” ชูอันเยว้ก้าวเล็กๆ เข้ามาอย่างเชื่องช้าต่างจากยามปกติ

หมอกพิษทำร้ายลำคอของนาง เสียงที่เปล่งออกมาแหบพร่า ไร้ซึ่งความหวานใสไพเราะแจ่มใสในอดีต

ชุยซิงเหิงกับไปหานไม่ได้ใส่ใจนาง เพียงรับถ้วยชาที่นางยื่นมา

นางคิดจะรีบถอยออกไป โชคไม่เข้าข้าง จ้าวเคหาสน์มู่หรงเดินเข้ามาพอดี เขาสวมเพียงชุดบาง ผมผ่ายังจัดไม่เรียบร้อย เห็นชูอันเยว้ยกชามาก็ขมวดคิ้วทันที